

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Natalia Rzewuska
Protokolant:	stażysta Joanna Kwiatek

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. sp. k. w O.

przeciwko Č. p. (...)S.A. w (...) Oddział w P. (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Č. p. (...)S.A. w (...) Oddział w P. (...)na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp. k. w O. kwotę 14.749,20 zł (czternaście tysięcy siedemset czterdzieści dziewięć 20/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.555 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 330 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki za wynagrodzenie biegłego.

SSR Natalia Rzewuska

Sygn. akt V GC 1586/16

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp.k. w O. wniósł pozew przeciwko Č. (...)z siedzibą w (...) Odział w P. (...), domagając się zasądzenia kwoty 14.749,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 12 grudnia 2013 r. w O. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki T. (...) należący do E. R.. Sprawca kolizji ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. W dniu 12 grudnia 2013 r. poszkodowana zawarła z powodem umowę najmu, która trwała do dnia 31 grudnia 2013, a następnie w dniu 01 stycznia 2014 r. poszkodowana zawarła z powódką kolejną umowę najmu pojazdu zastępczego, która trwała do 26 marca 2014 r. Na kwotę dochodzonego roszczenia składa się należność za czas trwania najmu pojazdu zastępczego od 12 grudnia 2013 r. do 26 marca 2014 r. Powód wystawił fakturę VAT na

kwotę łączną 17.269,20 zł brutto. Pozwany uznał roszczenie co do zasady i w dniu 21 lipca 2014 r. przełał na rachunek bankowy powoda kwotę 2.520 zł. Tym samym do zapłaty pozwanemu pozostała kwota 14.749,20 zł.

Pozwany (...) (...) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na swoją rzecz.

Pozwany zakwestionował konieczność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną oraz okres najmu pojazdu zastępczego przez 104 dni w odniesieniu do rzeczywistego zakresu uszkodzeń pojazdu oraz realnego czasu naprawy pojazdu. Zdaniem pozwanego wynajęcie pojazdu ponad okres ewentualnej naprawy pojazdu świadczy o przyczynieniu się poszkodowanej do zwiększenia rozmiarów szkody. Pozwany podniósł także zarzut bezzasadnego zawyżenia kosztu najmu pojazdu zastępczego, gdyż większość podmiotów oferujących klientom pojazdy podobnej klasy w 2014 r. oczekiwała niższych stawek za dobę ich wynajmu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 grudnia 2013 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do E. R. samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

/dowód: akta szkody na płycie CD k. 68/

Poszkodowana nie miała innego pojazdu. Pojazdem uszkodzonym dojeżdżała do pracy położonej poza miejscem zamieszkania. Warunkiem zawarcia z nią umowy o pracę, było posiadanie przez nią samochodu. Pojazd zastępczy był ponadto niezbędny do dojazdów do rodziny oraz na zakupy. Poszkodowana w dniu 12 grudnia 2013 r. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego. Najem trwał do dnia 31 grudnia 2013 r. Następnie w dniu 01 stycznia 2014 r. poszkodowana zawarła z powodem kolejną umowę najmu pojazdu zastępczego, który trwał do 26 marca 2014 r.

/dowód: oświadczenie poszkodowanej E. R. k. 19, zeznania świadka E. R. k. 78-80, umowa najmu k. 5-6/

Z uwagi na zakres uszkodzeń, uszkodzony samochód został odholowany do (...) serwisu (...) w O.. Przedstawiciel ubezpieczyciela dokonał oględzin pojazdu, a następnie pozwany sporządził kosztorys naprawy. Kosztorys został sporządzony 17 grudnia 2013 r., nie pokrywał on kosztów naprawy częściami oryginalnymi, a pozwany wyrażał wolę pokrycia kosztów naprawy jedynie przy użyciu zamienników.

Warsztat naprawczy sporządził w dniu 08 stycznia 2014 r. kalkulację naprawy. W dniu 09 stycznia 2014 r., po otrzymaniu weryfikacji kalkulacji przez pozwanego, warsztat poinformował pozwanego, że poszkodowana nie zgadza się na naprawę pojazdu zamiennikami. Pracownik warsztatu wystosował do pozwanego odwołanie od decyzji i dokonanej weryfikacji naprawy. W odpowiedzi w dniu 20 stycznia 2014 r. mailowo warsztat naprawczy został poinformowany o podtrzymaniu przez pozwanego decyzji dotyczącej naprawy pojazdu częściami zamiennymi.

Pismem z dnia 22 stycznia 2014 r. poszkodowana odwołała się od decyzji pozwanego. W odpowiedzi w dniu 07 marca 2014 r. pozwany poinformował poszkodowaną, iż nie zmieni dotychczasowego stanowiska z sprawie przyznanego odszkodowania. Poszkodowana podjęła decyzję o dopłacie do naprawy pojazdu częściami oryginalnymi, przeznaczając na ten cel 2.500 zł. W dniu 18 marca 2014 r. przystąpiono do zamówienia części niezbędnych do naprawy. Naprawa trwała do 26 marca 2014 r. i tego dnia samochód został wydany poszkodowanej. Decyzją z dnia 30 czerwca 2014 r. pozwany przyznał odszkodowanie w wysokości 4.140,12 zł.

/dowód: historia naprawy pojazdu k. 11, faktura nr (...) k. 150, kosztorys pozwanego k. 17, kalkulacja naprawy sporządzona przez warsztat k. 14-16, weryfikacja kalkulacji k. 17 korespondencja mailowa pozwanego skierowana do warsztatu k. 18, odwołanie od decyzji poszkodowanej k. 20-21, odpowiedź pozwanego k. 76, zeznania świadka E. R. k. 78-80, decyzja z dnia 30 czerwca 2014 r. k. 75, potwierdzenie przelewu k. 22, zamówienie na części zamienne k. 148-149, korespondencja mailowa k. 135-136, akta szkody na płycie CD k. 68, opinia biegłego J. A. k. 96 -102, pismo biegłego J. A. k. 153-156/

W dniu 26 marca 2014 r. powód wystawił poszkodowanej za najem pojazdu zastępczego marki F. (...), fakturę VAT ;

- nr (...) na kwotę 13.948,20 zł brutto za okres 84 dni, przy stawce dobowej 135 zł netto,

- nr (...) na kwotę 3.321,00 zł brutto za okres 20 dni, przy stawce dobowej 135 zł netto

/dowód: faktury VAT k. 9-10/

W dniu 26 marca 2014 r. poszkodowana zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej za zaistniała szkodę komunikacyjną z dnia 12 grudnia 2013 r. wobec pozwanego w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

/dowód: umowa cesji k. 7/

Pismem z dnia 26 marca 2014 r. powód poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwał do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionych faktur. /dowód: pismo z 26 marca 2014 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 8/

Pozwany w toku postępowaniu likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w kwocie 2.520 zł.

/dowód: akta szkody na płycie CD k. 68/

Pojazd uszkodzony T. (...) to samochód grupy pojazdów podstawowych, klasy B (małe). Pojazd wynajęty, F. (...), to również grupa aut podstawowych tej samej klasy B. Średnia stawka czynszu najmu krótkoterminowego, w okresie najmu tj. grudzień 2013 r. – marzec 2014 r. na rynku (...) dla klasy B kształtowała się w granicach ok. 111 zł netto za dobę i mieściła się w przedziale od 67 zł do 135 zł.

/dowód: opinia biegłego J. A. k. 96-102/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie zakwestionowano i na dokumentach znajdujących się w aktach szkody przedłożonych przez pozwanego, a także na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej J. A..

Sąd w pełni podziela opinię biegłego, gdyż jest jasna i należyte uargumentowana, zaś bezstronność i fachowa wiedza biegłego nie budzą wątpliwości. Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka E. R., bowiem nie zostały podważone przez inne dowody.

W niniejszej sprawie okoliczności faktyczne w zakresie kolizji, w której uszkodzeniu uległ pojazd należący do E. R. były bezsporne między stronami.

Zarzuty pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew dotyczyły zawyżenia kwoty stawki dziennej za najem pojazdu, okresu najmu pojazdu zastępczego oraz konieczności samego najmu pojazdu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do konieczności najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, że poszkodowana E. R. została przesłuchana w charakterze świadka. Z jej zeznań wynika, że nie posiadała innego samochodu, którym mogłaby się przemieszczać w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego. Nadto nowo podjęta przez nią praca była usytuowana poza miejscem jej zamieszkania. Warunkiem zawarcia zaś umowy o pracę było posiadanie przez poszkodowaną samochodu. Pojazd zastępczy był zatem jej potrzebny do dojazdów do pracy, jak i innych czynności życia codziennego.

Zeznania te sąd w całości podzielił, bowiem są spójne, stanowcze i logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Biorąc powyższe pod uwagę, zarzut pozwanego dotyczący bezzasadności

najmu pojazdu zastępczego, okazał się chybiony. Już w toku postępowania likwidacyjnego poszkodowana złożyła oświadczenie o konieczności wynajęcia pojazdu zastępczego, wobec tego Sąd uznał, że powód sprostał warunkom mu stawianym, co do udowodnienia zasadności najmu. W toku postępowania sądowego fakty te zostały potwierdzone zeznaniami świadka, a strona pozwana nie wykazała dowodu przeciwnego, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c.

W kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody.

W podjętej w dniu 17 listopada 2011r. uchwale (III CZP 5/2011) Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Co więcej, Sąd Najwyższy uznał, że jeżeli poszkodowany nie mógł odtworzyć możliwości korzystania z pojazdu mechanicznego przy pomocy innego, wolnego pojazdu, znajdującego się w jego posiadaniu i nadającego się do wykorzystania, to wydatkiem celowym i ekonomicznie uzasadnionym jest koszt najmu pojazdu zastępczego o zasadniczo podobnej klasie do pojazdu zniszczonego lub uszkodzonego, jeśli stawki czynszu najmu odpowiadają stawkom obowiązującym na lokalnym rynku, a poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego w czasie remontu pojazdu lub w okresie niezbędnym do zakupu innego samochodu do realizacji czynności życia codziennego.

Sąd w pełni podziela wyrażaną wielokrotnie w orzecznictwie jak i przez przedstawicieli doktryny zasadę, że w wypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zgodzić się należy również z faktem, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

W treści uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r. wskazano, iż istnieje nurt, zgodnie z którym utrzymuje się, że już samo pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę. Bardziej jednak relatywnym, w ocenie tut. Sądu jest pogląd (również aprobowany przez Sąd Najwyższy), zgodnie z którym szkodę mogą stanowić wydatki związane z utratą możliwości dysponowania rzeczą, zapewniające właścicielowi korzystanie z dobra zastępczego. Uznaje się przy tym, że wydatki muszą być konieczne (niezbędne) do egzystencji poszkodowanego i na tym tle podaje się w sposób kazuistyczny przykłady jego racjonalnego bądź nieracjonalnego postępowania, przy uwzględnieniu obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 k.c.) i dostosowania środków zaradczych w sposób proporcjonalny.

Każdorazowo Sąd Najwyższy podkreśla, że poniesione w powyższy sposób koszty muszą mieć przymiot koniecznych, albowiem w przeciwnym razie ich refundacja prowadziłaby do powstania wzbogacenia po stronie poszkodowanego. Nie można bowiem oczekiwać, że ubezpieczyciel sfinansuje najem pojazdu zastępczego, którego poszkodowany w ogóle nie używał, lub też używał w stopniu nieproporcjonalnym do wysokości poniesionych kosztów. „Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. (...) Z zasady proporcjonalności może natomiast wynikać zbędność najmu pojazdu zastępczego, jeżeli właściciel nie używał samochodu albo dysponuje innym samochodem nadającym się do wykorzystania. Używanie samochodu w sposób sporadyczny może z kolei uzasadniać celowość wykorzystania w sposób ekwiwalentny innego środka komunikacji”.

W ocenie Sądu, szkodą poszkodowanego jest już powstanie wymagalnego zobowiązania wobec powoda z tytułu wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego. W tym względzie należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 10.07.2008r. (III CZP 62/18), iż pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej. Skoro odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za skutki kolizji jest bezsporna, a szkoda E. R. obejmuje także wymagalne zobowiązanie wobec powoda z tytułu wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego, należało zasądzić na rzecz powoda kwotę odszkodowania nabytego przez niego umową cesji wierzytelności z dnia 26 marca 2014 r.

Odnosząc się natomiast do zarzutu zawyżenia stawki za najem pojazdu zastępczego, która to zdaniem pozwanego nie odpowiada stosowanym stawkom na rynku lokalnym, sąd w tym zakresie w pełni podziela opinię biegłego J. A.. Biorąc pod uwagę ustalenia biegłego, że pojazd uszkodzony T. (...) oraz pojazd wynajęty F. (...), to samochody grupy pojazdów podstawowych, klasy B (małe), a średnia stawka czynszu najmu krótkoterminowego, w okresie najmu tj. grudzień 2013 r. – marzec 2014 r. na rynku (...) dla klasy B kształtowała się w granicach ok. 111 zł netto za dobę i mieściła się w przedziale od 67 zł do 135 zł, sąd stwierdził, iż zastosowana przez powoda stawka mieści się w granicach stawek stosowanych w regionie.

Zatem podsumowując: poszkodowana wynajęła pojazd tej samej klasy, co pojazd uszkodzony, a ustalona przez poszkodowaną z powodem stawka mieści się w granicach stawek stosowanych w regionie. Dodatkowo wskazać należy, że wysokość dochodzonej dziennej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego powód wykazał dołączoną do pozwu fakturą, umową najmu i cennikiem, stanowiącymi materialny dowód dochodzonego przez niego roszczenia. Zatem stanowisko powoda znajduje poparcie w przedstawionym stanie faktycznym. Zaznaczenia wymaga również fakt, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty wynajmu pojazdu zastępczego.

Ostatni z zarzutów stawiany przez pozwanego, do którego należało się odnieść, dotyczył za długiego okresu najmu pojazdu zastępczego, który jego zdaniem nie miał związku z zaistniałą kolizją.

Należy mieć na względzie treść art. 363 §1 k.c., zgodnie z którym poszkodowany jest uprawniony do wyboru sposobu naprawienia szkody. W szczególności może podjąć decyzję o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego w drodze naprawy lub poprzestać na żądaniu zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej odpowiadającej szkodzie.

Ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody (art.36 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dn. 22.05.2003 r. (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z dn. 16.07.2003 r.), a obowiązek naprawienia szkody polega na wyrównaniu wszelkich negatywnych następstw kolizji – w tym wypadku kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, jak i kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Czas najmu przy szkodzie częściowej powinien być wyznaczony rzeczywistym okresem naprawy pojazdu, tj. okresem, w którym uszkodzony pojazd, w normalnym toku, mógł zostać naprawiony z uwzględnieniem czynności procesu likwidacji szkody.

Pozwany w niniejszej sprawie wskazywał, iż okres najmu pojazdu zastępczego wskazany przez powoda jest zbyt długi względem technologicznego i niezbędnego czasu naprawy pojazdu.

Zgodnie z opinią biegłego J. A. naprawa pojazdu, przy założeniu iż przypadała w okresie okołoświątecznym (Święta Bożego Narodzenia, Nowy Rok), winna zakończyć się dużo szybciej. Jednakże, jak podkreślił sam biegły, pozwana w sposób stanowczy oparła wycenę naprawy pojazdu na zamiennikach oraz obniżonej stawce za roboczogodzinę i nawet weryfikując w dniu 09 stycznia 2014 r. kalkulację naprawy obniżyła jej cenę. Przewlekłe podejmowanie decyzji co do rozpoczęcia naprawy pojazdu związane było z poważnymi rozbieżnościami wynikającymi ze sposobu wyceny wartości kosztów naprawy przez pozwaną na kwotę 2.131,88 zł i oczekiwań poszkodowanej opartych na informacjach i wycenie wykonawcy naprawy na kwotę 6.606,69 zł.

Zdaniem Sądu winę za tak długo przeprowadzaną naprawę ponosi wyłącznie pozwana, która dopiero przyznała poszkodowanej dodatkowe odszkodowanie decyzją z dnia 30 czerwca 2014 r. To, że najem został wcześniej zakończony wynika tylko i wyłącznie z podjęcia przez poszkodowaną decyzji o naprawie pojazdu na własny koszt, pomimo toczącego się nadal postępowania likwidacyjnego. Należy zauważyć, że pozwana wykazała się dużą opieszałością ustosunkowując się do złożonego odwołania poszkodowanej (pismem z dnia 22 stycznia 2014 r.) od pierwotnej decyzji, tj. odmawiając jej zmiany pismem z dnia 07 marca 2014 r.

W okolicznościach sprawy zwłokę w podejmowaniu czynności naprawczych do daty ostatecznej decyzji o przyznaniu odszkodowania należy uznać za usprawiedliwioną. Należy mieć na względzie, że warsztat naprawczy zamówił części niezbędne do naprawy w dniu 18 marca 2017 r. nie mając żadnej informacji, czy zostanie pozytywnie rozpatrzone odwołanie od decyzji pozwanego w zakresie przyznanego odszkodowania. Działania poszkodowanej, chęć szybkiego zakończenia najmu i naprawa pojazdu na własny koszt niewątpliwie świadczą, wbrew stanowisku pozwanego, o tym, iż poszkodowana dążyła do zminimalizowania szkody.

Na marginesie należy również pamiętać, iż w niniejszej sprawie okolicznością istotną (art. 227 k.p.c.) był rzeczywisty czas naprawy pojazdu i faktycznego pozbawienia korzystania z samochodu na skutek zdarzenia ubezpieczeniowego, za którego skutki odpowiedzialność ponosi strona pozwana, a nie technologiczny czas naprawy, będący jedynie wskazaniem teoretycznym i tym samym nie mogącym być wyznacznikiem w niniejszej sprawie. Opinia biegłego w istocie zmierzała do oceny ustalenia zasadnego czasu naprawy w odniesieniu do takich czynników jak uzgodnienie zakresu i kosztu naprawy, pozyskania części zamiennych niezbędnych do wykonania naprawy, weryfikacji dokonanej naprawy, wydania pojazdu po naprawie, które to czynniki również mają wpływ na czas naprawy, a które podlegają ocenie i weryfikacji przez Sąd orzekający w sprawie na tle całego materiału dowodowego. Ustalenie rozmiarów w/w czynników nie wymaga wiadomości specjalnych, mogą one być ustalane w oparciu o inne źródła dowodowe, jak zeznania świadków, bądź dokumenty. Zatem w niniejszej sprawie rzeczywisty czas naprawy został ustalony nie tylko na podstawie opinii biegłego, ale też na podstawie akt szkody oraz zeznań świadka. Wobec powyższego Sąd uznał, iż okres wynoszący 104 dni najmu odpowiada rzeczywistemu czasowi trwania naprawy pojazdu uszkodzonego.

Skoro na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 2.520 zł, do zapłaty pozostaje 14.749,20 zł, czyli kwota dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 509 § 1 i § 2 k.c., w zw. z art. 822 § 1 k.c., 826 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia 28 kwietnia 2014 r., zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.555 zł, na którą składa się 738 zł tytułem opłaty od pozwu, 4.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Natalia Rzewuska